

Perquè el món ignora els revolucionaris kurds a Síria?

David Graeber

El 1937, el meu pare va anar de voluntari a lluitar a les Brigades Internacionals en defensa de la Revolució espanyola. Un imminent cop feixista havia estat temporalment aturat per una revolta obrera, encapçalada per anarquistes i socialistes, i a la majoria d'Espanya va tenir lloc una genuïna revolució social, que va portar la gestió per democràcia directa de ciutats senceres, el control obrer sobre les indústries, i l'empoderament radical de les dones.

Els revolucionaris espanyols esperaven crear una visió d'una societat lliure que el món sencer pogués seguir. No obstant, els poders mundials van declarar una política de “no intervenció” i van mantenir un rigorós bloqueig sobre la república, fins i tot després que Hitler i Mussolini, i altres, comencessin a subministrar tropes i armes per reforçar el bàndol feixista. Això va resultar en anys de guerra civil que van acabar amb la supressió de la revolució i amb una de les massacres més sagnants d'un segle sagnant.

Mai hagués pensat que jo veuria, durant la meva vida, repetir-se la mateixa situació. Òbviament, cap esdeveniment històric passa realment dues vegades. Hi ha mil diferències entre el que va passar a Espanya el 1936 i el que està passant a Rojava, les tres províncies principalment kurdes del nord de Síria, avui. Però algunes de les similituds són tan impactants, i tan angoixants, que sento que m'incumbeixen, en tant que algú que va créixer a una família amb una visió política definida de diverses maneres per la revolució espanyola, per dir: no podem deixar que acabi de la mateixa manera un altre cop.

La regió autònoma de Rojava, com existeix avui en dia, és una de les poques espurnes de llum – malgrat ser una llum molt brillant– en emergir de la tragèdia de la revolució síria. Havent expulsat els agents del règim d'Assad el 2011, i a malgrat l'hostilitat de la major part dels seus veïns, Rojana no només ha mantingut la seva independència, sinó que és un experiment democràtic remarcable. Les assemblees populars han estat creades com a òrgans de presa de decisió finals, els consells han estat seleccionats amb un curós equilibri ètnic (a cada municipi, per exemple, els tres principals consellers han d'incloure un kurd, un àrab i un sirià o cristià armeni, i almenys un d'ells ha de ser una dona), hi ha consells de joves i de dones i, com un eco remarcable de les armades Mujeres Libres d'Espanya, un exèrcit feminista, la milícia “YJA Star” (la “Unió de les dones lliures”, l'estrella aquí es refereix a l'antiga deessa mesopotàmia Ishtar), que ha dut a terme una enorme proporció de les operacions de combat contra les forces de l'Estat Islàmic.

Com pot quelcom així succeir i ser pràcticament ignorat per la comunitat internacional i, encara més, de forma estesa, per l'esquerra internacional? Sobretot, sembla ser, perquè el partit revolucionari de Rojava, el PYD, treballa en aliança amb el Partit dels Treballadors Kurds turc (PKK), un moviment de guerrilla marxista que des dels anys 70 ha estat compromès en una llarga guerra contra l'Estat turc. L'OTAN, els EUA i la UE els classifiquen oficialment com a organització “terrorista”. Mentrestant, els de l'esquerra els titllen sovint com estalinistes.

Però, de fet, el PKK mateix ha deixat de ser res que s'assembli ni una mica a l'antic partit leninista

de dalt a baix que un cop va ser. La seva evolució interna, i la conversió intel·lectual del seu fundador, Abdullah Öcalan, empresonat a una illa turca des de 1999, l'ha portat a canviar enterament els seus objectius i tàctiques.

El PKK ha declarat que ja no busca crear un Estat kurd. En comptes d'això, inspirat en part per la visió de l'ecologista social i anarquista Murray Bookchin, ha adoptat la visió del "municipalisme llibertari", cridant els kurds a crear comunitats lliures i autogovernades, basades en els principis de la democràcia directa, que anirien juntes més enllà de les fronteres nacionals –que amb el temps s'espera que perdi el seu significat–. En aquest sentit, van proposar, la lluita kurda podria esdevenir un model per a un moviment mundial cap a una democràcia genuïna, una economia cooperativa i la dissolució gradual del burocràtic Estat-nació.

Des del 2005 el PKK, inspirat en l'estratègia dels rebels zapatistes a Chiapas, va declarar l'alto al foc unilateral amb l'Estat turc i va començar a concentrar els seus esforços a desenvolupar estructures democràtiques en els territoris que ja controlaven. Alguns han qüestionat com de seriós és realment tot això. Clarament, resten elements autoritaris. Però el que ha passat a Rojava, on la revolució síria va donar als radicals kurds l'oportunitat de portar a terme aquests experiments en un territori vast i contigu, suggereix que es tracta de qualsevol cosa menys d'un aparador. S'han format consells, assemblees i milícies populars, el règim de la propietat s'ha convertit en cooperatives gestionades pels treballadors, i tot això malgrat els atacs continus de les forces de extrema dreta d'Estat Islàmic. Els resultats conjuguen amb qualsevol definició de revolució social. A l'Orient mitjà, com a mínim, aquests esforços s'han notat: particularment després que el PKK i les forces de Rojava intervinguessin obrint-se camí amb èxit a través del territori de l'Estat Islàmic a l'Iraq per rescatar milers de refugiats Yezidi atrapats al Mont Sinjar després que els peshmerga locals fessin el primer pas. Aquestes accions van ser àmpliament celebrades a la regió, però "curiosament" no van generar cap notícia a la premsa europea i nord-americana.

Ara, Estat Islàmic ha tornat, amb desenes de tancs fets als EUA i artilleria pesada presa de les forces iraquianes, per venjar-se contra molts d'aquelles mateixes milícies revolucionàries a Kobane, declarant la seva intenció de massacrar i esclavitzar –si, literalment esclavitzar– la població sencera. Mentrestant, l'exèrcit turc es manté a la frontera evitant que els reforços o la munició pugui arribar als defensors, i els avions dels EU passen brunzint per dalt fent atacs punxants, simbòlics i ocasionals –pel que sembla, només per poder dir que van intentar d'alguna manera recolzar els defensors d'un dels grans experiments democràtics del món.

Podríem trobar avui un paral·lelisme millor dels assassins falangistes, devots superficials de Franco, que l'Estat Islàmic? Si hi ha un paral·lelisme amb les Mujeres Libres d'Espanya, quin podria ser sinó les valentes dones defensant les barricades a Kobane? Serà el món –i aquest cop, encara més escandalosament, l'esquerra internacional– realment còmplice de deixar que la història es torni a repetir?

granollersambelkurdistan@outlook.com